

‘ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಬರೀ ನುಡಿಯಲ್ಲ ಹಿರಿದಿದೆ ಅದರರ್ಥ’ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಕನ್ನಡವು ಅನ್ನ ಮೂಲವಾಗಿದೆ, ಸಂವೇದನಾಶೀಲವಾಗಿದೆ, ಸಂಘಟನಾ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ, ಭಾವವಾಗಿದೆ. ಹೆಮ್ಮೆ, ಧೈರ್ಯ, ಪರಂಪರೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಧ್ವನಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಬಹು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಅಧಿಕಾರದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ ಒಂದು ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸೀಮಿತ ಮಾನದಂಡದಲ್ಲಿಟ್ಟು ನೋಡುವುದು ಎಷ್ಟು ಸರಿ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡವೇ, ಅಥವಾ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

‘ಅಧಿಕಾರದ ಭಾಷೆ’ ಎನ್ನುವಾಗ ‘ಅಧಿಕಾರ’ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏಕವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಪರಿಮಿತ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಸೀಮಿತ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಅಧಿಕಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರ ಅಧಿಕಾರವು ಕಾನೂನಿನ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಕೆಲವರ ಅಧಿಕಾರವು ನಿರಂಕುಶವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರ ಎನ್ನುವ ಪದವು ನಾನಾರ್ಥ, ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರ, ಅರ್ಥಾಧಿಕಾರ, ಭಾಷಾಧಿಕಾರ, ವಂಶಪಾರಂಪರಿಕ ಅಧಿಕಾರ, ಕೋಶಾಧಿಕಾರ, ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರ, ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ನಮಗೆ ಪರಿಚಿತವೇ ಆಗಿವೆ. ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆ/ಪ್ರಭುತ್ವ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಹ ನಾವು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ‘ನಿನ್ನೆಗನು